

Научни симпозијум „Ендокрини ометачи – нова сазнања“

Биографије предавача

Академик Драган Мицић магистрирао је (1977) и докторирао (1981) на Медицинском факултету Универзитета у Београду. Специјализацију из интерне медицине завршио је 1981. године, а субспецијализацију из ендокринологије 1983. године. У звање редовног професора интерне медицине Медицинског факултета Универзитета у Београду изабран је 1996. године. Члан је Академије медицинских наука од 1976 год. За иностраног члана АНУРСА изабран је 2013 год. За редовног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2009. године. Од 2015. године обавља функцију секретара Одељења медицинских наука САНУ. Био је директор Клинике за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма у Клиничком центру Србије (2012 –2015) и продекан за последипломске студије на Медицинском факултету у Београду. Председник је Здравственог савета Србије од 2015 год. Завршио је постдипломски курс из ендокринологије у организацији EFES (European Federation of Endocrine Societies), у Шпанији (1994). Стручно се усавршавао на Универзитетској клиници у Улму (1981), у Лондону (St. Bartholomew's Hospital, 1986, Middlesex Hospital, 1987. и 1988), у Бостону (Joslin Diabetes Center, 1988, Peter Bent Brigham Hospital на Универзитету Харвард, 1988), у Копенхагену (Steno Memorial Hospital, 1998) и Универзитетској болници Акер у Ослу (2010). Придружени је уредник у часопису Obesity Facts и члан уређивачког одбора у часопису Reviews in Endocrinology and Metabolism Disorders.

Поље његовог научног рада обухвата: инсулин-независни и инсулин-зависни дијабетес, инсулинску резистенцију, гојазност, обољења коре надбубрежних жлезда, обољења штитасте жлезде, синдром полицистичних јајника и обољења хипофизе.

Члан је Српског лекарско друштва, Европске асоцијације за проучавање дијабетеса (EASD), Интернационалне дијабетске федерације (IDF), Америчке асоцијације за дијабетес (ADA), Европске неуроендокринолошке асоцијације (EENA), Европског удружења за проучавање гојазности (EASO) и Светске федерације за гојазност (WOF). Био је потпредседник је Европске асоцијације за изучавање гојазности (EASO). Његова библиографија садржи 170 научних радова објављених у међународним часописима, 144 научних радова у домаћим часописима, 101 поглавље у домаћим монографијама, 521 сажетака у зборницима с међународних састанака, и 42 поглавља у научним зборницима. Руководио је или био члан тима у више научноистраживачких пројеката. Добитник је награде за научни рад из дијабетологије „Вук Врховац” (Загреб, 1981). Српско лекарско друштво доделило му је: Годишњу награду за научно-истраживачки рад (1999) и Награду за животно дело СЛД (2021). Гостујући професор је на Универзитету у Истанбулу и Клуџу.

Академик Небојша Лалић је редовни професор Медицинског факултета Универзитета у Београду и директор Клинике за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма Клиничког центра Србије. Магистрирао је (1986) и докторирао (1993) на Медицинском факултету Универзитета у Београду. За редовног члана Српске академије наука и уметности изабран је 2012. године. Члан је Националног савета за науку Републике Србије. Дужност декана Медицинског факултета Универзитета у Београду обављао је од 2012, до 2021. године. Председник је Удружења за дијабетес Србије и изабрани председник Интернационалне дијабетесне федерације – европског региона. Члан је Српског лекарског друштва (1983), Удружења за атеросклерозу Србије (1999), Европске асоцијације за студију дијабетеса (1989), Америчке асоцијације за дијабетес (1991), Европске групе за проучавање инсулинске резистенције (1994). Изабран је за Fellow of the Royal College of Physicians из Велике Британије (2014), иностраног члана Академије наука Републике Српске (2018), за почасног члана Удружења за дијабетес Румуније (2015), Удружења за ендокринологију и дијабетологију Републике Српске (2014) и других значајних научних институција и удружења.

Аутор је и члан ауторског тима у 934 публикације, од којих је у 249 први или једини аутор. У оквиру наведеног броја публикација, 193 научна рада објавио је у међународним и домаћим часописима и зборницима, 42 поглавља у монографијама и уџбеницима међународног или националног значаја и 699 сажетака на међународним (423) и домаћим (276) научним скуповима. Од укупног броја радова *in extenso*, 173 су публиковани у часописима индексираним у интернационалним базама података. Одржао је бројна предавања по позиву на међународним и националним научним скуповима, био је је рецензент и члан уређивачког одбора у међународним и националним часописима.

Дописни члан САНУ Татјана Симић је редовни професор и руководилац Центра за редокс медицину Медицинског факултета Универзитета у Београду. Магистрала је (1994) и докторирао (1998) на Медицинском факултету Универзитета у Београду. На истом факултету завршила је специјализацију из клиничке биохемије и лабораторијске медицине, и субспецијализацију из лабораторијске дијагностике у онкологији. За дописног члана САНУ изабрана је 2018. Године. Усавршавала се на Медицинском факултету Универзитета Хајнрих Хајне у Диселдорфу (2002) и на Институту за рак Универзитета у Бечу (2003). У својим истраживањима се бави изучавањем повезаности полиморфизма гена за антиоксидативне и детоксикационе ензиме глутатион трансферазе са интериндивидуалним варијацијама у подложности за настанак малигнух тумора уринарног тракта, хроничне бубрежне и срчане инсуфицијенције. У доба пандемије је са својим тимом на пројекту финансираном од стране Фонда за науку дала значајан допринос разумевању генетске предиспозиције за настанак тежих облика COVID-19 инфекције. Као продекан за научни рад Медицинског факултета у Београду била је веома посвећена на

унапређењу едукације у области докторских академских студија, на којима је основала нови модул „Биологија тумора и оксидативна обољења”. Такође, основала је и Лабораторију за функционалну геномику и протеомику на Институту за медицинску и клиничку биохемију у Београду. Потпредседник је Српског друштва за протеомику, оснивач и члан Удружења за клиничко лабораторијску дијагностику и истраживање Србије, члан је Српског лекарског друштва, Српског друштва за слободно радикалску и митохондријалну физиологију, Српског друштва за истраживање рака, Европског друштва за слободне радикале, Европског удружења за истраживања рака. Члан је уређивачког одбора часописа *Medicina, Journal of Medical Biochemistry* и Српски архив. Више пута је награђивана за изузетна научна достигнућа, а међу значајним признањима издваја се Годишња награда Српског лекарског друштва за научно-истраживачки рад (2016). Објавила је 122 научна рада у целини у часописима са JCR листе.

Ђуро Мацут је редовни професор на Медицинском факултету Универзитета у Београду и заменик директора Клинике за ендокринологију, дијабетес и болести метаболизма Клиничког центра Србије. Професор Мацут је докторирао на Медицинском факултету у Београду, завршио је субспецијализацију из ендокринологије, као и специјализацију из репродуктивне медицине у организацији Универзитета у Женеви и Светске здравствене организације. Стручно се усавршавао на Универзитетским клиникама у Болоњи, Упсали и Оксфорду. Његово уже истраживачко поље је метаболичка и репродуктивна ендокринологија, посебно синдром полицистичних јајника, инсулинска резистенција и инфертилитет. Члан је Српског лекарског друштва, Европског ендокринолошког друштва и Америчког ендокринолошког друштва. Од 2016-2020. године је био представник Савета Европских ендокринолошких друштава при Извршном одбору Европског ендокринолошког друштва (ЕЕД), а од 2020. године је изабрани члан Извршног одбора ЕЕД. Био је члан Програмског одбора Европског ендокринолошког конгреса 2017. године и 2018. године. Председник је Српског друштва за репродуктивну ендокринологију. Био је председник Програмског и Организационог одбора Интернационалног симпозијума о синдрому полицистичних јајника и здрављу жена (2012, 2016. и 2020. године) и Београдског мастеркласа из клиничке ендокринологије, дијабетеса и метаболизма (2019, 2020. и 2021. године). Аутор је или коаутор 120 радова објављених у целини у међународним часописима са рецензијом. Помоћник је уредника међународних часописа *Hormones* и *Endocrine*. Гостујући је професор на Универзитету у Атени и Скопљу.

Јозеф Керле (Josef Köhrle) је професор молекуларне ендокринологије на Институту за молекуларну ендокринологију Универзитета *Charite* у Берлину. Студије биохемије је завршио на Универзитету у Хановеру, где је докторирао у области ендокринологије. Усавршавао се у области биохемије и ендокринологије на Универзитетима у Стокхолму, Масачусетсу и на *Max-Planck* Институту за експерименталну ендокринологију у

Ханноверу. Био је дугогодишњи директор Института за експерименталну ендокринологију Универзитета *Charite* у Берлину. Координатор је више пројеката Немачке истраживачке фондације (*DFG*). Др Керле је био председник Немачког ендокринолошког друштва и Европског тироидолошког друштва. Тренутно је председавајући радне групе Европског ендокринолошког друштва за хемијске ендокрине ометаче. Овогодишњи је добиник награда Европског ендокринолошког друштва и Европског тироидолошког друштва за научни допринос. Био је главни и одговорни уредник часописа *Endocrine Connections*. Његове главне истраживачке области се односе на молекуларне аспекте тироидне хормонске осовине кључујући биосинтезу и метаболизам тироидних хормона. Аутор је и коаутор више од 400 публикација цитираних преко 16000 пута.

Георге Масторакос (George Mastorakos) је редовни професор ендокринологије на Универзитету у Атени. Специјализацију из интерне медицине и ендокринологије је завршио на Универзитету у Паризу, а докторирао на Универзитету у Атени. Неколико година је био гостујући сарадник Одељења за развојну ендокринологију (NICHD) у Националном институту за здравље (NIH), Мериленд, САД. Његова главна поља интересовања се односе на кортикотропин-ослобађајући хормон, улогу интерлеукина 6 у хипоталамо-хипофизно-надбубрежној осовини, различите имуно-инфламаторне аспекте у неуроендокринологији, специфичностима *PCOS* у адолесценцији и менопаузи, као и метаболичким аспектима трудноће. Аутор је или коаутор више од 290 публикација цитираних преко 16000 пута. Био је уредник седам томова анала Њујоршке академије наука, помоћник уредника часописа *Hormones*, члан међународног саветоданог панела часописа *Endocrine Reviews*, и члан уређивачких одбора више међународних часописа. Био је председник Грчког ендокринолошког друштва, представник Савета националних ендокринолошких друштава при Европском ендокринолошком друштву, а тренутно је члан Управног одбора Европске ендокринолошке референтне мреже (Endo-ERN). Гостујући је професор на Медицинском факултету Универзитета у Београду.

Мариа Папађиани (Maria Paragianni) је доцент на Универзитету Тесалије. Специјализацију из педијатрије и педијатријске ендокринологије завршила је на Универзитету у Солуну, а докторирала на Универзитету Тесалије. Усавршавала се на стручним клиникама у Лондону (Great Ormond Street Hospital и Middlesex Hospital). Њена истраживања су усмерена на дијабетес и поремећаје метаболизма код деце, а последњих година на утицај ендокриних ометача на репродуктивни систем. Аутор је више од 25 научних публикација. Члан је Управног одбора Одељења педијатријске ендокринологије Грчког ендокринолошког друштва.